

Паула Лайт
Той съществува!

Преди няколко дена наш сънародник, който живее и работи в Мюнхен от повече от две десетилетия, ми изпрати копие от един доста тревожен материал, озаглавен „Вероятно няма Бог“.

Според написаното, асоциация на атеисти в Лондон събрали финансови дарения и уредили от януари върху лондонските автобуси да се появи следния надпис: „Вероятно, няма Бог, така че спри да се тревожиш и се наслаждавай на живота!“ Същият тип организация в момента набира средства във Вашингтон.

Статията изразява безпокойство, че, напоследък, автори, които пишат на антирелигиозни теми, се радват на доста добър тираж и дори направо стават бестселъри. Такова е положението с Даункинс, наричан ротвайлерът на Дарвин и книгата му „Миражът за Бог“, с Кристофър Хитчънс („Бог не е добър“), със Сим Харис („Краят на вярата“) и с Мишел Онфре („Трактат по атеология“). Смята се, че в Испания се увеличавали по брой случаите на апостазия (заявки за отказ от религиозна принадлежност).

Естествено, сподвижниците на такива каузи се стремят да декорират идеите си с красиви, възвишени и благородни етикети. Те говорят за хуманизъм вместо култ към определено божество, смелост да се отречеш от илюзиите, здрав разум и пиетет към науката.

Бих аплодирала дори кредо, което не споделям, ако искрено вярвах, че то би направило човечеството по-щастливо, по-мъдро и по-добро. Мисля, че и Бог би приел отхвърлянето Си, стига то да носеше светлина и удовлетворение на човеците. Защото Бог е апотеоз на най-висшата и безкористна любов и вярва дори в ония, които не вярват в Него.

Не смятам, обаче, че хората, които искрено бъдат убедени, че Бог не съществува, наистина ще се „наслаждават на живота“ и ще „спрат да се тревожат“. Напротив, сигурна съм, че едва ли нещо друго под слънцето би могло да направи човека по-нешастен, самотен, ожесточен и порочен. И как да бъде другояче? Нали без вярата в Бога ще стигнем до идеята, че нашият живот, цивилизация, идеали и усилия са просто една голяма шега, една гротескна космическа безсмислица. Съгласна съм безапелационно с оня мислител, който е заявил, че, ако нямаше Бог, човечеството трябваше да го измисли.

Действително, съмнението в добротата и дори в съществуването на Създателя също е част от нашата природа и са го изпитвали дори и най-възвишените, духовни и свети човешки същества. Изпитвал го е сам Иисус, когато в страданието на разпятието е промълвил през напуканите си от жаждата и болката, посинели устни: „Татко, защо ме изостави?“

Изпитвал го е Тома Аквински, Августин Блажени, Апостол Павел. Тази болка на съмнението и тази най-страшна тревога винаги са извирали от морални колебания, които, накратко, могат да се изразят така: „Ако съществува Бог и Той е милосърден и добър, защо по света има толкова страдания, несправедливост и жестокост? Къде е Той? Защо не въздаде Божествената си справедливост?“ Тия наистина тежки и страшни човешки въпроси не могат да получат отговор тук, в рамките на този земен живот. Ние сме ограничени от сетивата, материята и триизмерното пространство и можем да видим само един фрагмент от картината. Все едно да гледаш гоблен, от който са избродирани само няколко квадрата и да се възмушаваш, че мотивът му е безсмислен и няма никакъв ясен образ.

Атеистите се опитват да наложат представата, че без вярата човек не само няма да стане по-зъл и грешен, а, напротив, насилието щяло да намалее. Те се аргументират с множеството злини, извършвани в името на вярата през вековете човешка история. Даункинс заявява: „Ние нямаме намерение да слагаме бомби, нито да обезглавяваме, да убиваме с камъни, нито да палим кладни, нито да разпъваме на кръст, нито да разбием някой самолет върху небостъргача на противника“. Действително, безумието, насилието, тероризма и човекоубийството често са придружавали религиозната вяра. Но фанатизмът не е идея на Бога, а на човека с неговия свободен избор. Освен това, организации като ИРА, Ал Кайда и други подобни използват вярата само за оправдание. Винаги става въпрос за политически и икономически интереси, за алчност, сметки, интриги и ненавист. А какъв би станал човек без вярата? Ами мисля, че случилото се през двадесети век при управлението на тоталитарните режими, които отричаха религията с подобни аргументи, добре ни показва това. Резултатът от безверието е политически фанатизъм, нетолерантност и омраза. Резултатът са крематориумите и концлагерите, разстрелите и дивото, жестоко насилие. Сякаш човекът крещи в лицето на бездушния космос: Щом няма Бог, смисъл и надежда, ще си правя каквото искам. А аз искам да убивам, да грабя, да мамя и крада, защото без Бог, смисъл и надежда съм просто едно животно! Ето така би се радвал съвременникът ни на факта, че, вероятно, Бог не съществува. Прилича ли ви описаното на нещо, на което бихте се наслаждавали? За какъв тип човек използваме думата „бездушен“? И какъв би бил резултатът, ако сведем човешката същност от тази на духовно създание в тази на обикновено многоклетъчно? Харесва ли ви поведението на червените новобогаташи, рожби на посткомунизма и на научния атеизъм? Кражби, измами,

корупция, насилие и организирана престъпност. Това ли искаме от биетието? А тия явления, скъпи ми приятели, са плод на социалистическия научен атеизъм. И не става дума, че тия хора били лоши, защото не се страхували от ад и Божие възмездие. Не, те са лоши, защото са повярвали, че са просто многоклетъчни бозайници, сляп резултат от комбинацията на органичната материя, зверове. И след като са повярвали в това, защо да не се държат точно като такива? Светлината на мисълта за Бог, за духа, за доброто и красотата ни превръщат в благородни човешки същества, а от безверието оскопяваме.

Това падение е още по-безсмислено, защото Бог съществува. Изявлението ми не е плод на сляпа фанатична вяра, а на здрав разум. Чудя се как учени, чийто кръгозор би трябвало да е широк, а логиката им – безупречна, заравят глави в пясъка или се извърщат при всяко сияние на тази очевидна истина. Как сме потънали в такъв абсурд? Дори неандерталците смътно са осъзнавали невидимата сила на Духа и са погребвали мъртвите си в зародишна поза, с лице към слънцето. Всеки прост селянин, който усърдно копае картофите си, всяка празноглава манекенка, всяко дете, ако не си затворят очите тенденциозно, просто ЗНАЯТ, че „има някаква сила“. Тази вяра е в самите ни клетки, в гените ни, в родовата ни памет и в ония дълбини на същността ни, където грее светлина на духа.

Аргументите на учените, които отричат Бога са толкова абсурдни, че направо ме размиват. Един изследовател би заявил, че Бог няма, защото не го е открил в своята експериментална епруветка. Ако сте живели в ония времена, след първия орбитален полет на съветските космонавти, марксистите философи наперено твърдяха, че космонавтите не видели в космоса Бога. Значи, „дълбоко интелигентното“ заключение е, че Създател няма. Все едно, че Бог е химикал или метеор и е нужно да се доказва, като излезе с поклон на сцената на абсурдния ни театър, след кратки аплодисменти.

Нали атеистите вечно заменят думата Бог с други техни свещени фетиши като Партия, Наука, Разум. Е, драги скептици, намерихте ли секрет от науката в епруветките си? Срещнахте ли в Космоса Негово Величество разума? Абстрактните, извънсетивни представи просто не се доказват по емпиричен път. Без духа, без вярата и светлината, всички напъни на вашата наука са просто пукот на сухи, неплодни тръни.

Професор Крикот дава един прекрасен пример със златните рибки. Всичко, което те могат да изследват, са теченията в техните аквариуми. Ако съдят по наблюденията си върху тях, собствениците им не

съществуват. За мидите, полепнали по морското дъно, затворени в здравите си варовикови черупки, идеята за небе изглежда като мит, като глупаво суеверие, илюзия и безсмислица. Значи ли това, че няма небе? И, помислете, какво предпочитате да бъдете миди или човешки същества?

Вгледайте се във венчелистчетата на една цъфнала праскова, вижте залеза на слънцето вечер. Вслушайте се в песента на славеите и в гукането на малкото си дете. Всяко дребно същество, всеки детайл на тази планета е като част от единен и прекрасен архитектурен план. Прилича ли ви всичко това на резултат от случайни комбинации на белтъчините и въглехидратите? Глупости! Все едно няколко милиона маймуни за няколко милиона години да сътворят „Хамлет“ или някоя от фугите на Бах.

Всеки от нас, всяко човешко същество носи у себе си частица от Божествената светлина. У нас има сила, която не можем да си обясним с материализма. Тя кара молещата се монахиня да получава върху дланите си рани, подобни на тия на Христос. Тя прави възможно йогините да издържат на студ и огън и дори заровени в земята. Пак тя движи нозете на нестинарките, танцуващи върху жарава, без да се наранят. Тази духовна сила води до това да виждаме величие в пирамидата, когато едно животно ще види само голям обект, който нито е враг, нито става за ядене. В слънчевия залез Кастанеда вижда проход към светове, а животното – това, че става студено и трябва да се прибере в дупката си. Какво предпочитате да бъдете – Кастанеда или скот, който мисли само как да разкъса враговете си и да натъпче стомаха си? Достатъчно е да се вгледате в българските политици, възпитани в научен атеизъм и да си отговорите харесват ли ви такива скотове.

Няма светъл ум на тази планета, който да не храни вяра в Бог. Нютон, Айнщайн, Гьоте, Достоевски... Наивни и суеверни глупаци ли са тия хора? Кант е създал четири „доказателства“, че Бог не съществува, но, накрая, бивайки честен и непоколебим мислител, взел че открил едно пето, което прави останалите на пух и прах.

Сега, в навечерието на Рождество ми се иска да ви кажа: Това, че не вярвате в Бог няма да ви прати в ада, нито ще ви обрече на някакви вечни мъки, но ще превърнете в ад своя живот тук, на земята. Вече сме започнали. Нека не се обричаме да живеем в един сив свят на силикон, пластмаса, безмозъчни сериали и сметища. Свят, където мозъкът бавно, но сигурно деволуира. Свят на хищници и плячка, на безсъвместно бездушие и егоизъм. Ще се наслаждавате ли на такова битие?

Дори да е просто вълшебна приказка, предпочитам този, другия

свят. Свят, в който земната жена ражда Спасителя и в болките и страданията си става божествена. Свят, в който Синът Божи, готов да разтърси света се е появил не в златни или кристални дворци, а в ясли и се е жертвал като агне за да измие с кръвта си греховете ни. Свят, където тримата магове, се прекланят пред невинната любов и саможертва, а на небосклона изгрява Витлеемската звезда. Свят, където сме духовни и светли същества.

Рождество не е само пържолки, премии и промоции. Нито разкош, разврат и реклами.

То е небе, надежда и невинност. Майчинство, милост и молитва.

Защото, повярвайте ми, Бог съществува.

КРАЙ

© 2008 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10008>]